

[BARTHA GERGELY]

OSZTÁLYFŐNÖKI ÓRA
A KÉTEZRES ÉVEK ELEJÉN

2014-2021

írta: Bartha Gergely

szerzői kiadás

version 1.8 (2021.03.28.)

Ingyenesen letölthető és terjeszhető,
az esetleges átdolgozott kiadás a következő
verziószám alatt a <http://demozene.atw.hu/>
oldalról tölthető le.

e-mail: barthagergely90@gmail.com

HETES JELENT:

A kezdetben tartott könyv a 2014-től 2021-ig íródott legjobban sikerült cikkeimet tartalmazza, melyek széles spektrumon át ismertetik az általam a világról alkotott véleményemet, néhány számomra fontos témában. Az egyes órák témáját egymás között a való életben sem ártana átbeszélni, habár az itt megfogalmazott írások csupán a Föld 4,7 milliárd lakosából egy véleményt tükröznek. Folyamatosan foglalkozom cikkek írásán, így míg az osztályteremben van hová ültetni a diákokat, addig az elkövetkezendő témák is ennek a könyvnek az új kiadásába fognak belekerülni. A tananyag képekkel illusztrált, könnyen olvasható, viszont nehezen emészthető, így azt többszöri olvasásra ajánlom, egy forró meleg zöldteával, illetve két szelvény vérnyomáscsökkentő tablettá bekészítésével.

Az Igazgató bácsi kellemes olvasást kíván a könyvhöz gyerekeknek és felnőttek számára egyaránt!

ÓRAREND:

1. óra • Kávé nélkül nincs ébredés, cigi nélkül nincs elindulás (6-7. oldal)
2. óra • A trilógia: A Nő, a Valentin, és az Anyák napja (8-10. oldal)
3. óra • A megváltó Évája (11. oldal)
4. óra • Túl sok a nagy ő (12-14. oldal)
5. óra • A háziasszony és az eladó éjszakája (15. oldal)
6. óra • Mi már 3 éve járunk, jövő héten dancing bear (16-17. oldal)
7. óra • Albérlet kiadó: A kereseted-kaja-pia HUF-ért (18-20. oldal)
8. óra • Boldogszületésnapot! kettőspontdé (21-22. oldal)
9. óra • Ádám, Éva, és a Dínó (23. oldal)
10. óra • Este 8 óra, híreket mondunk (24-25. oldal)
11. óra • Fotózok, fotózol, fotózik (26-27. oldal)
12. óra • Hájvéj tu hell tribute banda kerestetik (28-29. oldal)
13. óra • lélek.torrent (30-32. oldal)
14. óra • A legerősebb hungarikum - Az energiaszívás művészete (33-34. oldal)
15. óra • Amit a felnőttek nem mondtak el (35-36. oldal)

FORRÁS • (37. oldal)
JEGYZETEK • (38. oldal)

ide nem írtam semmit, mert mégis csak az 1. cikknek a jobb oldalon van a helye

KÁVÉ NÉLKÜL NINCS ÉBREDÉS, CIGI NÉLKÜL NINCS ELINDULÁS

Egy átlagos hétköznapi reggel sokak számára már el sem kezdődhet az úgynevezett (vagy inkább soha így nem nevezett) „legális drogok” használata nélkül. Kávé nélkül nincs ébredés, cigi nélkül pedig nincs elindulás. A munkahelyen megengedett lett a sorozatos 5 perc cigi szünet, kávészünet, de érdekes módon az 5 perc nézek ki a fejemből és csak pihenek, nem csinállok semmit szünetem. Ez a szünet van ahol naponta szigorúan 3x5 perc, de van ahol minden ledolgozott fél óra után 15 percre sikerül, ahogyan azt egy egészséges felnőtt függő szervezet megkívánja.

A munkáltató örül ha munkavállalója kávézik, hiszen egy jó adag koffein és cukor bevitele után gyorsabban dolgozik és tovább is bírja energiával, mint ahogy azt alapjáratban tenné. Az már viszont nem érdekli, hogy a napi doppingmennyiség és a tömérdek munka után milyen állapotban esik majd be saját otthonába a dolgozó, illetve hogy milyen függésre szoktatja rá munkavállalóit a kimerített kávé & cigi szünetekért cserébe. A munka mennyisége túlesz azon, amit egy egészségesen élő, alapjáraton természetesen üzemelő emberi test el tudna végezni, így mára már semmi akadály sincs, ha az emberünk minden reggel egy kicsit bedrogozza magát a túlteljesítés érdekében. Aztán délután vagy este nagyokat csodálkozunk, hogy miért is vagyunk olyan hullámpicsa fáradtak, a szenvedélyek nélkül miért fáj a fejünk és miért fedezzük fel magunkon az elvonás tüneteit, a következő reggelt pedig garantáltan úgy kezdjük majd, mint egy mosott szar, de ez az állapot egy újabb és újabb adag doppinggal gyorsan helyre is állítható. A mértéktelen kávézással felemésztjük az egész napra elegendő energiánkat, de ha a Speed is legális lenne, akkor akár az egész hetet is elfogyaszthatnánk. Nem maga a kávéval van baj, amíg azt a megfelelő időben, célra és mértékkel isszuk, és nem arra használjuk, hogy feldoppingoljuk vele saját képességeinket. Viszont azt is érdemes róla tudni, hogy a kávé nem tartalmaz a szervezet számára plusz tápanyagot, mint pl. a sportitalok, fehérjeturmix, multivitaminok stb., csak többnyire koffeint és cukrot. A koffein azzal élénkíti a szervezetet, hogy az idegsejtek elfáradását gátolja, sőt fel is pörgetik azokat, ennek hatására magasabb lesz a vérnyomás, kitágulnak az érfalak, fokozódik a vérkeringés, felgyorsul a légzés, a

felhalmozott energiaforrások pedig felélésre kerülnek. Ha már bevedeltük a napi kávémenyiségünket, a stressz további levezetésére alkalmas barátunk a cigaretta, mely szintén a legális drogok listájának kedvenc terméke. A „friss levegő”, a mély ki és belélegzések, a megérdemelt 5 perces szünet, a rendszeres hozzánk fűződő szokás kialakulása, illetve a nikotin kellően megteszi hatását, viszont nem oldja a stresszt, hanem csak késlelteti azt egy következő időpontra, fogyasztója számára sokszor kiléphetetlen függést okozva. A társadalom elfogadja, ha valaki rendszeresen cigizik, akár napi fél-1 doboz cigarettát is elszív, viszont ha pl. hetente egyszer nem cigaretta dohány kerülne a töltőhüvelybe, hanem csupán egy fokkal durvább drog, azt rögtön elítéli. Ennek ellenére mégsem néznek egy cigaretta rabszolgára büdös drogosként, beszívott állatként. Sokkal vagányabb dolog, mintha valaki kimenne a gangra megenni egy almát, vagy csak kiszellőztetné a fejét a friss levegőn. Divatosabb, mint pl. megenni egy müzli szeletet, meginni egy valamirevaló pezsgőtablettát, melyek plusz felhasználható hatóanyagokat tartalmaznak a szervezetnek, ellentétben a legális drogok képviselőivel szemben. Az alkoholt is említjük meg egy pillanatra, mely ha olyan tiltásban lenne mint bármely más illegális drogunk, ugyanolyan legendaként mesélnének róla milyen hatással rendelkezik, milyen nem normális tüneteket produkál a túlzott használata. Ha nem lenne már szinte bárhol legálisan kapható, ugyanolyan módszerekkel csempésznék a fekete ballonkabátok egyik belső zsebéből a másikba, mint ahogyan azt az illegális drogokkal teszik. Felelősségteljes fogyasztása először ellazulást, jókedvet, örömet okoz, majd mértéktelen alkalmazása fejfájást, szédülést, egyensúlyvesztést, baromságok beszélését, erőszakos viselkedést, hányást, eszméletvesztést, majd legvégül a legsúlyosabb tünetet: Dr. Zacher Gábor kellemetlen kérdéseit.

A mese folytatódik, hiszen egy hosszan ledolgozott hétköznapi végén mindig elérkezik a késő délután ideje, mikor anya-apa hullá pica fáradtan hazaérnek a munkából, a gyerek pedig szabadon tévézik és számítógépezik egészen estig, amíg ők a fáradtságtól vergődnek a franciaágyon. A vacsi után már a kis kölyök is rágyújthat akár egy mentolos cigi rágóra, mely után ő is nyugovóra térhet, hogy szülei másnap újratekessék ezt a dopping mókuskereket, amibe az évek során beleragadtak.

A TRILÓGIA: A NŐ, A VALENTIN, ÉS AZ ANYÁK NAPJA

egy megható idézetes jpg kép küldése ilyenkor csodákra képes

Nőnap (március 8.; nem sokkal rögtön a Valentin nap után, alias mindenki Valentin napja).

Egy nap, ahol kötelezően meg kell köszönnöm minden egyes nőnek, illetve nem is az összesnek, hanem csak azoknak, akikre én gondolok, vagyis elméletileg minden egyes nőnek, csak sokáig tartana amíg mindegyikőjüknek megköszönném, hogy vagytok nekünk, és hogy nők vagytok, meg a tisztelet, azt hiszem valami ilyesmi...

Bár eredetileg egy női egyenlőségi mozgalomnak indult, mégis ha egy férfit vagy egy nőt megkérdezzünk ennek a napnak a jelentéséről, biztos nem ezt fogja állítani.

Vajon ha én ma nőnek öltöznék engem is felköszöntenének? Kétlem, vagyis testben és lélekben is nőket kell keresni ahhoz, hogy legyen kit felköszönteni, ergo férfiakat keresünk, akik nőket fognak felköszönteni. Nők nőket nem szoktak köszönteni Nőnapon, tehát aznap egy „Férfi, köszönts fél a Nőket!” napra ébredünk.

Mitől tartja valaki magát nőnek? Elég a testi adottság, vagy lélekben is nőnek kell lenni hozzá? És vajon férfi az, aki azzal bizonyít saját magának, hogy ezen a napon belenyúl a pénztárcájába, majd a sablonoknak eleget téve a klasszikus virág és csokoládé kombóval vásárolja meg a nők elismerését? Nem érzik mindkét nem felől, hogy erre semmi szükség nincs, ha az év minden napján ezt a maga természetes mértékében megtennék? Vagy ha nem vesszük észre, elég szomorú, hogy erre egy külön napot kellett kijelölni, amin letudjuk ezt az elismerést, majd a többen ennek a köszönetnyilvánításnak a nyomát se mutatjuk. A férfiak nem igénylik hogy legyen férfi nap (pedig már ilyen is létezik), hogy nekem azon a napon azt kéne színlelnem, de meglepődtem, hogy az eszembe jutottatok, és egy tálca sörrel is megleptetek, mert én annyira sokat jelentek számotokra. Tényleg nagyon kedves tőletek, hogy ezt így szeretnétek megköszönni, (Nőnap esetén) pont minden év március 8-án a lehetséges

365 nap közül, mert ma valaki azt mondta, hogy köszönjétek meg nekem, és ha nem teszitek, még ti érezzétek szarul magatokat, és büszkélkedhessen az, aki ma a pénztárcájába nyúlt és kitalálta helyettem is, hogy nekem ma mit kéne tennem.

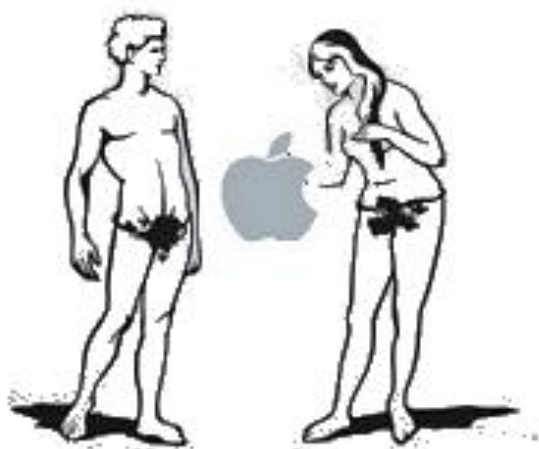
Egy munkahelyi közegben ilyenkor illik felköszönteni a felköszönteni vágyókat, ilyenkor megengedett, hogy csokit vagy virágot vegyek egy női munkatársamnak, viszont ha ezt az év maradék 364 napjának valamelyikén sütném el, egészen furcsán nézne rám az illető, valószínűleg valami érzelmi háttérrel tulajdonítana neki, sőt ha az ünnepelt férjének/barátjának tudomására jutna, abból igen nagy sértődések és veszekedések kerekedhetnek.

Titokban persze nem lehet tartani kitől mit kapott az illető Nőnapkor, ezért egy virtuális számon kérő lista készül ilyenkor a férfiakról, ki mennyiben tartja a másik nem hercegnőit. A nőnap eredeti jelentése egykor a (több mint 100 éve történt) női egyenjogúságért vívott mozgalmakat, tüntetéseket, sztrájkokat megünneplését jelentette, ma egy perc erejéig is gondol erre egyáltalán valaki? Kétlem, a mindenki Valentin napján felülkerekedik az ajándékok és parancsszóra történő gesztusok begyűjtése és kizsarolása.

A Valentin nap (február 14.) szellemében nem sokkal különbözik a Nőnaptól, leginkább abban, hogy míg az utóbbi „ünnep” minden egyes nőnek szól, az előbbi csak egyetlen hölgyet illet meg (jó esetben). Tökéletes alkalom a kapcsolatban lévőknek, és az egyedülállóknak egyaránt, hogy kifejezzék magukat a gyávák és álságosok napján. Gyáva az a férfi, aki csak nőnapon vesz bátorságot, hogy elmondja egy idegen nőnek, mennyire tetszik neki, és álságos az a Valentin, aki csak Valentin napon mondja el társának, mennyire szereti őt. Ámulva néztem tavaly ezen a napon, hogy míg én egy doboz sört vettem aznap a szupermarketben, úgy a szalagon előttem és utánam is csokoládé bonbon tömegek utaztak. Nevetségesnek tartom, hogy Valentin nap előtt meg tudom tippelni mások holt napi kötelező programját a bonbon-virág közös fagyizás-mozijegy kombóval, majd másnap telitalálatosan nyerem meg a fogadást. Nem titok, hogy egyes vendéglők az év legjobban kereső napjaként élik meg a Valentin napot, ezzel még a Karácsonyt is leszorítva a második helyre. Látszatra elég sokan ellenzik ezt a napot, de azért mindenki megkapja/megadja a maga kis ajándékokskáját, nehogy valami baj legyen a végén, és azért valljuk be, hiba lenne kimaradni egy ilyen kiadós közös orgiából is. Nem igazán találni még egy ilyen diszkriminatív kirakat "ünnepet", ahol csak a galambpárok ünnepelhetnek, míg az egyedülállók szánakozhatnak, és ülhetnek be egy napra a kapcsolatba lévők mozitermének nézői székébe, vagy vehetnek egy doboz sört a szupermarketben. Mindenki igazán megtarthatná magának a saját kis párkapcsolati életét, megvan annak az ünneplésére is a megfelelő privát nap, igazán nem kéne ezért még egy plusz napot kijelölni, és kapcsolatukat a mások orra alá dörgölni. Ezt a napot is már szinte automatikusan belénk nevelik, hiszen már őseinknek sem sikerült egyszer is csak elgondolkozni erről a napról, így nem csoda hogy a fiatalabb generációk automatikusan átveszik azt. Személyesen javasolom, hogy február 13-án viszont vezessük be a Szinglik világnapját, és akinek aznap még sikerülne párt találnia, jutalomként még másnap is ünnepelhetne, így egyszerre kettőt kaszálva. A szingliség is jár annyi előnnyel mint az ellentettje, viszont a szupermarketeknek-plázáknak ez nyilván nem hozna nyereséget, valószínűleg ezért sem létezik ilyen nap. A sablon napok dobogóján a Valentin nap számomra kiérdemli az első helyet, a Nőnapot és az Anyák napját maga mögé utasítva.

Az Anyák napja a trilógia utolsó része, amit már egészen kicsi korunkban belénk nevelnek, így bevezetve végül is a Nőnapot és Valentin napot is. Már az óvodában megtanultuk, mennyire fontos épp ezen a napon megköszönni anyának, hogy van nekiünk, és mennyire fontos olyan verseket bemagolnunk számára, aminek még a felét se értettük, mennyire egyszerű kézzel fogni a szeretetet egy VHS kazettán megörökített óvodai műsorban, ha a szeretet nem lenne otthon az év többi napján. Apák napja is van, de azt már nem olyan divatos megtartani, a felkösztöttök listájából úgyszintén kimarad a nagypapa és a nagymama is, akik már egy ilyen álságos napot sem érdemelnek meg mai modern világunkban. Az Anyák napja egy napig isteníti, 364 napig pedig elvárja az édesanyák áldozat vállalását egy olyan világban, ahol az anyuka dolgozik, mos-főz-takarít-mosogat, 24 órás nyitva tartással gyereket nevel, így nem csoda, hogy pár év alatt egy elhízott, testileg és lelkileg is tönkrement nő marad csak belőle, és ezt mi minden évben így köszönjük meg.

A MEGVÁLTÓ ÉVÁJA

A mai nagy ő szerepe a 21. században már nem más lett, mint maga a Megváltó, aki fényt hoz eddigi szánalmas, szingli életünkbe. Ahogy ő megérkezik, újra van értelme az életünknek, újra kirügyeznek a fák, csicseregnek a madarak, és végre egyszer az életben igazán boldogok és önmagunk lehetünk. Nem is kell többet se a bibliában keresni, se a templomokba járni, hiszen jó esetben ő talál ránk, és ettől a perctől kezdve minden egyes gondolatunk, minden egyes tettünk végre érdekes lesz valaki számára. Ő minden nap a rendelkezésünkre áll, elmondhatjuk neki bűnkat-bánatunkat, megért minket, kedves velünk, akár telefonon is bármikor beszélhetünk vele, és ami a legjobb, hogy a számlát viszont mindig ő állja. A megváltó a plázákban, üzletekben is megváltóként viselkedik, bármikor képes kinyitni pénztárcáját és ingyen öltöztetni, etetni, itatni kiválasztottját, akár csak egy a menhelyről befogadott háziállatot. Legény ő a McDonalds-ban, Burger King-ben, a fagyaltosnál, a New Yorker-ben, Zarában, a mozikban, éttermekben, és az utazási irodákban is. Tegyük fel a kérdést: Vajon ugyan ilyen buli lenne vele járni, ha ezeket a költségeket feleznék, és úgy járnák be ezt a sok szép helyet, hogy mindenki fizeti a magának járó költségeket? Fokozom: és ha a Megváltónk pár év együttlét után felvetné, hogy kiürült a kasszája, szerelmének sikerült minden egyes forintot kizsákmányolni belőle, és most a következő szintén pár évben, ahogyan azt eddig ő tette, csak a kiválasztottja fizetné a számlákat? Nem akarna ő semmi rosszat, csak szeretne egálba kerülni, de ugyan olyan intenzitással, mint idáig, akár már ma bejárni a megszokott üzleteket, éttermeket, nyaraló helyeket. Biztosak lehetünk, hogy aggodalomra semmi ok, hiszen kiválasztottja is rendelkezik hasonló keresettel, az elmúlt pár év alatt pedig egészen szép összeget tudott félretenni a megspórolt költségekből, és a szerelem ereje nem választhat szét egy ilyen évek óta remekül működő kapcsolatot. Mostantól nincs több ingyen pia, ingyen kaja, ingyen lakhatás, ingyen nyaralás, csak a színtiszta szerelem, és az egymás iránti szoros elkötelezettség. A megváltó inentől pont annyit ér, mint Ádám a paradicsomban, és most már csak az a kérdés, hogy luxus picse Évájával tartó kapcsolata kiállja-e a harcot egy olyan világban, ahol az almát már nem a szupermarketek polcairól kell leszakítani.

TÚL SOK A NAGY Ő

A szerelemre nincs recept, de akárcsak egy vírusnak, úgy a szerelemnek is vannak belső és külső tünetei, amit azt hiszem, a 21. században tisztáznunk kellene. Szerelmes az egész ország, mégis hónapról-hónapra hullanak szét a kapcsolatok a nagy l'amour-ok elmúlásával, manapság a házasságok több mint 60%-a pedig válással zárul. Rendszeresek a hazugságok, ahol a látottakkal ellentétben kamuzzák be egymásnak illetve a kívüllágnak, hogy ők szerelmesek, pedig annak a valódi jelét se régen, se most nem látjuk, még ha nagyítóval nézzük, akkor sem. A legmegdöbbentőbb számomra csak akkor jön, mikor elkezdik megmagyarázni, ilyenkor mit éreznek. Nem, a szerelem nem egyenlő a megdugnám, megdughatnál, jó veled dugni, vagy az „ez a csaj kibaszottul jól néz ki” fogalmakkal. Mindenesetre különbséget kell tenni a férfi és a nő szerelme között, utóbbiról nem tudok olyan nagyon sokat, bár vannak rá ötleteim, viszont nekem az a tapasztalatom, hogy mondjuk ki: egy bizonyos fogú érzelmi intelligencia alatt nem létezik szerelem. Ez alatt csak a már említett „jól néz ki”, „megdugnám” fogalmakkal gondolkodunk, viszont az igazi elhatározáshoz, a másikban való értékek megtalálásához és megbecsüléséhez igenis ennél jóval több szükséges. A mai pasik túlnyomó többsége nem gondol szerelemre. Nekik igazából csak AZ kell, és ha egy csaj jól néz ki, az már bőven elég indok arra, hogy bepróbálkozzanak nála, és bekamuzzanak valami fel se tudom sorolni hány oldalról tetszel nekem dumát. A probléma már itt gyökerezik, hiszen képtelenek különbséget tenni az „egy csaj jól néz ki, és ennyi” illetve az „az a lány nekem igazán bejön, kell nekem” fogalmaktól. Manapság már nem is erre alapszanak a kapcsolatok, csak egyszerűen szükségünk van valakire, akivel társaságban kellemesen eltölthetjük a szabadidőnket. A hónapok múlásával persze fanyalodik az ilyen módon kialakult kapcsolat, a srác már az utcán is elkezd más lányok szoknyáját

nézni, hiszen neki a mellette lévő lány valójában pont annyit ér és jelent, mint a vele szembe jövő. Szoros kötelék így nem alakul ki, hiszen hiányzik a kapcsolat alapja, így idővel újból a régi lány megy, egy új pedig jön. Ez mind még arra is kiváló, hogy aki legalább komolyan gondolna egy kapcsolatot egy lánnyal, kb. esélye és ideje sincs hozzáférni, hiszen egy átlagosan szép lány kamuudvarlások tucatját kapja meg, melyekről csak később derülnek ki, hogy semmi valóság alapjuk nem volt. Igazából az ilyen kelendő lányok következő pasija már akkor megvan, amikor az aktuális l'amour még javában dül, így ha a kettőjük kapcsolatában hiányosságok jelennek meg, ezt a várólistán éppen álló balek meg fogja érteni, simán túl fogja kamuzni, és a megfelelő pillanatban az akkorra már leváltott uralkodó trónjára is ülhet. Manapság már ritka az a korrektség, hogy ha valami nem működik, javítsuk ki, és ha ez sem megy, sajnos váljunk szét. Helyette a kapcsolati idők kimaxolása megy, nehogy egy percre is egyedül maradjunk, idővel megtörténik a félredugás is, a szakítás, és egy új kapcsolat már kezdetét is veheti ahogyan az előző éppen véget is ért. Egy másik ok a párkapcsolatok érzelmi hiányosságára pedig a média ártó hatásai a kapcsolatokra. A filmek, reklámok, tele vannak smárolós, kavarós párokkal, ugyanazokkal a futószalagon gyártott jelenetekkel, és aki ezeket már kisgyerek korába magába szívja, az felnőtt korára tele lesz fertőzve ezekkel a sablonos mozdulatokkal és giccsekkel. Igazából mindenki csak olyan jeleneteket szeretne a saját párkapcsolatában, amelyet ezekben a médiumokban látott, pont ugyanolyan forgatókönyvvel, mozdulatokkal, gesztusokkal, mint a TV képernyőről. Idővel a társas kapcsolatok túlzásba vitelével szépen eltűnnek az addigi jó régi barátok, akikkel 10-15 éves barátságokat nullázunk le egy alig fél-1 éve „működő” kavarásért cserébe, így a másik fél vállára nehezedik a barátok feladata is, amit valljuk be, nem csoda, hogy egy nem ilyen céllal érkezett személy nem fog tudni egy életen át pótolni. Ha pedig eljön az idő hogy ráuntunk a másokra, a szórakozóhelyek többsége éjjel-nappal nyitva áll, így akár már holnap az igazit kereshetjük egy lepukkant romkocsmá bárpultjának támaszkodva. És milyen igazit?

Semmiyent.

Mert az igazi nem létezik.

Tényleg elhiszi valaki, hogy a több mint 7 milliárd emberből (jó a feléből, meg persze az életkor és nyelv függvényében), de pont valahol a közelébe rejtőzik az igazi, csak meg kell őt találni? Statisztikázva egy kicsit, ha leszűkítenénk a lehetséges alanyokat nyelvre és korra, a megfelelő, de igazából a gyakorlatban nyilván nem létező válogatási idővel végigmennénk rajtuk, eredményül kapnánk, hogy kik maradnak az utolsó 100 000, 10 000 helyre. Itt meg is állhatunk, hiszen fogalmunk sincs hogy melyik nagyságrendnél, de ott egyszerűen megakadnánk a feladatban. Megtalálnánk a nagy ő-t, de kiderülne, hogy pl. 1000 vagy 100 db. létezik belőlük. Feljegyezhetnénk róluk minden adatot, érdeklődési kört, eltölthetnénk mindegyikkel x időt, de végül nem egy nagy ő kerülne ki nyertesnek, hanem valószínűleg rengeteg. Ha pedig pl. megtanulnánk egy másik idegen nyelvet, képesek lennénk olyan új célcsoportok tömegével is ismerkedni, akiket eddig kihúztunk a listából.

Tényleg lehetséges lenne így megtalálni az egyetlen egy nagy ő-t? Kétlem.

Ha valaki elhatározza, hogy nem mozdul ki túlságosan messze a saját kis világából, akkor esetleg beszélhetünk egy nagy ő-ről, akit simán megtalálhat az adott pl. faluban, de az ismerkedési lehetőségek bővítésével ez a szám csak folyamatosan nőni fog. A nagy ő csak attól lesz nagy ő, hogy mi azzá nevezzük ki, ellentétben a matematikai valóságtól, ami azon kívül hogy nem veszünk róla tudomást, még létezik. Érdemesebb lenne a nagy ő-t a

lehetőségeinkhez képest kiválasztanunk, nem úgy gondolkodni, hogy mindenkivel összejöhetünk, hanem úgy, hogy a saját érdeklődésünk szerint milyen körökben mozgunk, és e szerint kiválasztani azt, aki akkor és ott az éppen legmegfelelőbb. Nem a mi feladatunk megmondani, hogy a palacsinta receptjébe 3 deci vagy 2,8427523 dl. tej lenne a legmegfelelőbb, így nem is tudunk mindenkivel találkozni, hogy aztán ilyen pontossággal megmondjuk, ki illik hozzánk a világon a legjobban. A sors (vagy nevezzük bárminek) hoz majd össze minket, és nem pedig a klasszikus nagy ó mese fogalma.

A HÁZIASSZONY ÉS AZ ELADÓ ÉJSZAKÁJA

A férfiak nem értik: ha megkérdeznének egy idegen nőt, hogy az le akar-e velük feküdni, szinte biztos, hogy az egy nagy NEM-et szülne válaszul. Nem értik, miért nem megy bele a másik fél, hiszen ez a férfinak csak jót hozhatna, és akkor biztos a másik fél is elégedett lenne egy ilyen aktus végén.

A nők nem értik, miért akar velük szinte minden férfi lefeküdni. Itt a további részleteket átugranám, hiszen nem vagyok nő hogy fel tudjam sorolni az összes indokot, de pont az ilyen, mindkét félnél felmerülő kérdések megértésére van egy remélem találó és mindenki számára könnyen megérthető hasonlatom. A rövid történet mindkét szereplőjének nézetpontjával és céljával egyet tudunk érteni, így szemléltetheti mindkét fél álláspontját.

"Adott egy háziasszony, illetve egy háztartási eszközöket értékesítő férfi eladó. A háziasszony éppen a nagyszobát takarítja amikor csöngetnek. Ajtót nyit, majd illedelmesen köszönnek egymásnak. Az eladó egyből rázendít, és vásárlásra kezdi ajánlani háztartási termékeit az asszony számára. Az asszony türelemmel hallgatja, de egyelőre nem tervez ilyen készülékeket vásárolni, nincs is rá most szüksége, és egyébként is a szupermarketben ha szüksége lenne ilyen készülékre azt bármikor beszerezhetné. Itt mindkét félt megérthetjük, hiszen az eladó célja hogy átlépje a küszöböt, bejusson a nagyszobába és értékesíteni tudja gépeit, az asszony viszont egyelőre nem tervez ilyen gép vásárlását, illetve esze ágában sincs egy idegent beengedni a lakásába. Az eladó viszont addig fűzi, addig kecsegteti az asszonyt a vissza nem térő ajánlataival, míg annak megpuhítja a szívét és beengedi őt a nagyszobába a gépek kipróbálására. Az eladónak itt újra adódik egy következő lehetősége, már legalább bent van, a cél most az üzlet megkötése. Ha sikerül meggyőznie az asszonyt mindkét fél nyert, az eladó el tudja adni termékeit az asszonynak, az asszonyhoz pedig házhoz jött a szerencse, vissza nem térő ajánlatként új gépeket tudott vásárolni melyek hasznosak lesznek számára. Ha ez nem sikerült volna, az eladó a küszöbnél sem juthatott volna messzebb, és a háziasszony is megvédte volna lakását az ismeretlen betolakodótól."

MI MÁR 3 ÉVE JÁRUNK, JÖVŐ HÉTEN DANCING BEAR

Mint oly sok mindenre, a házasságra sincsenek kőbe vésett szabályok, csak bevett szokások. Hogy mikortól, meddig, milyen intenzitással zajlik, csak az egyéneken múlik. Manapság is vannak, akik akár a járástól számított pár hónapon belül összeházasodnak, sőt nagyszüleink idejében az sem volt ritka, hogy a férfi egy hét udvarlás után kérte meg a nő kezét, aki igent mondott rá. Akkoriban más volt a házasság jelentése is, tudom. Sokan ezt ma már önző módon egy biztosíték mögé bújásnak is használják. Sokkal kiszámíthatatlanabb egy kapcsolat, ha nincs mögötte házasság, hiszen bármelyik fél bármikor pillanatban jogi és egyéb más következmények nélkül kiléphet a partiból. Ha ez házasságban történik, legalább van ott egy papír, egy alkalom, az elhatározás, a tanúk, hogy házasok vagyunk, és elő lehet jönni a „mi történt veled, hogy ezt te ilyen könnyedén fel szeretnéd rúgni?!” kérdésekkel. A nagyon rövid időn belüli kézmegkérés manapság a hiú ábrándok jele, sokszor stípi-stopizás, dicsekedve ezzel maguknak és a külvilágnak azt hazudva, hogy ők ezt már most milyen komolyan gondolják, itt már most milyen rendben van minden.

Nem a házasság hosszúsága az érték, hanem a szélessége. Nem az számít, hogy valakik már 20 éve formai házasok, hanem az, hogy a 20 év alatt tartalmilag mi történt velük egy kapcsolatban. Ha valaki évfordulót ünnepel, mindig a klasszikus mondatok hangzanak el, pl. „hú, gratulálok, ez nem semmi, hogy már ennyi éve házasok vagytok”. Engem sokkal jobban érdekelne, hogy mi történt e 20 év alatt velük. Érdekes módon, ilyenkor sosem az hangzik el, hogy mi mennyi mindenről milyen mélységesen beszélgetünk, mennyi sok szép és jó helyen jártunk már közösen, mennyire nagy közöttünk az egyetértés és a kötelék, hanem csak a

számok, dátumok, és csöppet sem a tények. Ugyanez érvényes a sima járásra, ahol manapság nagy teljesítményként tekintenek arra, ha valakik már 3 éve együtt járnak, de közben lehet hogy közel sem éltek meg annyit, mint akik még „csak” 1 éve vannak együtt, de egymással foglalkoztak, nem pedig összejöttek, és pl. egy laptop társaságában éltek le azt a 3 évüket. Sokan intézik el ezt a kérdést egy olyan válasszal is, mint pl. „2000-ben megismerkedtünk, 2005-ben összeházasodtunk, most pedig már van két gyermekünk, az egyik most érettségizik, a másik pedig a Budapesti Egyetemre jár”. Erre aztán mindenkinek automatikus az a véleménye, hogy itt minden aztán milyen nagy rendben van, holott megint csak számokat hallottunk, és nem pedig a tényeket. Az sem mindegy, mennyi időt töltünk ezalatt egymással. Vajon kik ismerik egymást jobban, akik 1 éve együtt járnak, vagy akik 1 éve együtt laknak? A naptárszerű találkozásokat az idő elteltével érdemes felrúgni, és ha van rá lehetőség össze kell költözni, ki kell próbálni milyen együtt élni a másikkal. Más az, amikor hetente x alkalommal találkozik két ember, elmesélik egymásnak mi történt velük az utolsó találkozás óta, és más az amikor a nap úgymond 24 órájában együtt vannak, de maximum az együtt nem töltött időről tudnak egymásnak mesélni. Sokaknak illene újragondolniuk a járás és a házasság fogalmát, és a számok, dátumok helyett tartalommal is megtölteni azt. És ha már házasság, manapság egyeseknél mi előzi ezt meg? A legénybúcsú, és a leánybúcsú.

Hát az meg micsoda? Számomra a legény/leánybúcsú nem más, mint az utolsó legális megcsalás, félrelépés, legjobb esetben egy jó kis félre kúrás a házasság előtt. Ez esetben tehát szeretek egy lányt, de annyira, hogy feleségül veszem, de mielőtt ezt még megtenném, gyorsan kihasználom az utolsó engedéllyel kapott legális alkalmat arra, hogy jól megcsaljam. Nem is értem, egy egészséges kapcsolatban hogy vetődhet fel ez az esemény. Az egyik fél (most mindegy melyik) felveti, hogy jövő héten a barátokkal tartanak egy ilyen búcsút, és persze lesz rajta egy ellenkező nemű sztárvendég is a végén. Erre a másik fél válasza az, hogy persze nyugodtan menyetek, csalj meg engem kérlek, a többiek is a párjukat (ha egyáltalán van nekik), én is ezt fogom aznap este csinálni, másnap pedig akkor a ravatalozóban találkozunk?! Ezek a búcsúk már felrúgják a házasság alapszabályait, de hát vannak, akiknek egészen mást jelent a házasság fogalma, és képesek befizetni egy ilyen eseményre lelkiismeret furdalás nélkül. Az nyilván nem búcsú, ha beülünk egy jót sörözni a haverokkal, mert azt házasság után is bármikor megtehetjük. Ez az idegenekkel való smárolás, női bugyi címkék gyűjtögetése, dancing bear, illetve mindenféle ribancok és stricik rendelése nem a vége, hanem a folytatása eddigi keverős-kavarós-megcsalós párkapcsolati életüknek. Pont azoknak nem kéne ezt elkövetniük, akik másnap össze fognak házasodni, viszont pont azoknak szigorúan kötelező, akik előre tudatni akarják a külvilággal, hogy számukra mennyit jelent a házasság fogalma.

ALBÉRLET KIADÓ: A KERESZETED-KAJA-PIA HUF-ért

Magyarországon egy mai fiatalnak (2021-ben) a következő lehetőségei vannak, ha a lakhatására kell gondolnia:

1. Örököl egy házat, vagy egy felet, és a leendő társával összedobnak majd egy teljes lakást

Ilyenkor egy fiatal egyetlen reménye, hogy megvárja, míg szeretett nagyszülei eltávoznak, hiszen ekkor adódik csak a lehetőség arra, hogy saját házba költözhessen. Addig vagy a szülők szárnyai alatt a mama hotelben, vagy albérletben kell tejelniük a lakhatásért cserébe. Egy testvérrel rendelkező fiatalnak az örökség fele jár, ami lehet csak egy 1 szobás lakásra futja, így egy olyan társra van szüksége, akivel egy életre át megállapodhat egy közös lakás kifizetésén, ami a mai világban erős kockázattal jár. Nagyszüleink idejében a válás egy nem létező fogalom volt még, így ha összeházasodtál valakivel, bízhattál abban, hogy a közösen összedobott lakás (ami az akkori fizetésekből is simán kifizethető volt) tényleg egy életen át közös lakás marad. Ma pedig egy olyan országban, ahol a válások száma több mint a házasságoké, ki mer belemenni egy ilyen életre szóló kompromisszumba? Ha pedig az illetőnek egyáltalán nincs öröksége, számúzheti magát pár évre egy angliai hotel alcatrazba, ahol annyi pénzt gyűjthet össze egy lakásra, mint amennyit itt egy életen át sem tudna. Lakástörlesztés mellett gyereket is vállalni pedig maga a rémálom, az albérlet fizetése pedig szinte egy minden hónapos hiteltörlesztő részlet a tulajdonos szja mentes perselymalacába. Sokan mondják, a gyerekvállaláshoz nem kell pénz, de sajnos mint azt tudjuk, ha nincs pénz, nincs iskola, nincs továbbtanulás, nincs lakás, így már igazán mindegy hogy mi szülők, vagy majd a mi gyerekünk fog

külföldre menekülni az évtizedek alatt felhalmozott anyagi csődből.

2. Albérletbe megy

Az utóbbi években az albérletek kiadása egy külön üzletággá vált. A kereslet óriási, hiszen az ország zöme Budapestre költözött fel tanulmányi és munkavállalási okokból, a pénz pedig mindenütt kevés, így adózás nélkül, feketén, kaució lenyúlósan itt addig növelik a bérleti díjakat, amíg azt valaki képes lesz még kifizetni az utolsó fillérből is. A maradék fizetésből is igazán sok zsiros kenyér jön még ki, így ma Budapesten egy belvárosi és külvárosi szoba is jobb eséllyel 50 ezernél kezdődik és a csillagoknál ér véget. Ebben a kialakult piaci helyzetben pedig igazán logikus, hogy akinek ingatlanja van, az annyiért fogja kiadni, amennyiért neki már dolgoznia sem kell, a bérleti díj összegéből simán akár egy életen át is megélhet. Ha pedig maximalizálni akarja a bevételét, már nem is magyar állampolgárnak fogja azt kiadni, így +30%-os árért fogja árulni lakását a külföldi bérlők számára. Ezt a túlárazást viszont a pénzéhes ingatlankereskedő cégeknek is megköszönhetjük, akik egymással összebeszélve külön íratlan törvényeket alkottak, MONEYpulálták az árakat, és károsították meg saját ügyfeleiket a minél nagyobb profit megszerzése érdekében. Ez a bekövetkezett óriási árnövekedés hosszú távon azt fogja eredményezni, hogy a jövőben vagy csak gazdag fiatalok fognak tanulmányok céljából a fővárosba költözni, vagy egymás hegyén-hátán, 1-2 szobatarssal fognak nyomorogni ezekben az albérletekben. A régi polgári lakások szobái általában egymásból nyílnak, így mindig van akin folyamatosan átközlekednek, ami igen kellemetlen az abban a szobában lakó és az azt keresztező lakó számára is. Érdekes életkép, hogy ma reggel már olyan fiatalok laknak együtt egy lakásban, akik tegnap még nem is ismerték ágyúmat, de a kényszer nagyúr, így a ház szobáit elosztva, azt mint egy mini hotelként használva laknak együtt. Ha én most lennék diák, már nem Budapestre költöznék fel, hanem valami más vidéki nagyvárosba, hiszen ezek a költségek most nekem már rég megfizethetetlenek lennének. Diák munkát persze bármikor lehet vállalni, de a munkával töltött szabadidő idővel a tanulás rovására is mehet. A jelenlegi ex-diák albérletekben pedig a pár éve felköltözöttek bizonyos része még ugyanazon az életszínvonalon él, mint ahogy azt a húszas évek elején kezdték, egymás hegyén-hátán, szobatarssakon át és félszobákon túl. A havi törlesztő részlet pedig biztosítja, hogy egy forintot se lehessen félretenni a fizetésből, így mára már Budapest lakosságának egy jó része is hónapról-hónapra él. Ha egy fiú és egy lány úgy dönt hogy össze szeretnének költözi, idővel szembe kell nézniük pár kellemetlen kérdéssel. Ha a jövőjüket csak albérletben tudják kivitelezni, mi garantálja, hogy ők 5 vagy 20 év múlva is együtt fognak lenni? Ha pedig 5 év múlva megtörténik a szakítás, vajon össze fognak-e majd költözni a szintén 35-40 éves szingli haverjaikkal egy olyan albérletbe, ahonnan a kiutat csak egy következő összeköltözős kapcsolat jelentheti? Másik opció, ha egyedül vesznek ki egy-egy komplett 1 szobás lakást, de ez jelenleg a fizetésük felét rögtön felemészti. A csak lakhatásért létrejött kapcsolatok pedig se rövid, se hosszú távon nem kecsegtetnek szép jövővel. Az albérletek biztonságérzete pedig minimum kétséges, hiszen a félig vagy egyáltalán nem aláírt szerződések világába legfeljebb 30 napunk lesz az utcára kerülni, a lakásban csak véletlenül arra járó

ingatlanfelmérők látogatása után. Ekkor szembesülhetünk majd az azóta eltelt idő hozta újabb áremelések gyümölcsével, és SOS kivehetünk egy olcsó de minőségében silány, vagy egy fölöslegesen luxus így méregdrága albérletet. Ha ezt pedig el szeretnénk kerülni, nincs más opció, át kell költöznünk a haver kanapéjára, vagy akár egy viszonylag kulturált munkásszállóra, ahonnét tovább folytathatjuk a keresést, de legalább nem emészt fel minket az elbukott kauciók összege, és a mindennapos utálat egy olyan albérlet iránt, ahol egyébként más körülmények között eszünk ágába se lett volna lagnunk.

3. A szülők szárnya alatt marad

Anyagilag a szülők szárnya alatt élők járnak a legjobban, hiszen ők a fizetésük megmaradó részét félre tudják tenni, bár ezzel az életmóddal semmi önállóságra nem tesznek szert. Számukra a spórolás lehetősége adott, de kimaradnak minden olyan privát és diák életből, amit az albérleteseknek illetve a saját lakásosoknak megadatik. Az idő múlásával viszont csak nekik lesz annyi önerejük, hogy egy minimális lakáshitelt fel tudjanak venni és elkezdhessenek fizetni valami olyasmit, ami egyszer végre az övéké lesz.

A felsorolt három érv sajnos bőven elég ahhoz, hogy egy mai fiatal csak külföldön képzelje el jövőjét, azzal a kockázattal, hogy ha majd visszatér szeretett hazájába, a pár éves mosogatói munkatapasztalatát már nem biztos hogy értékelni fogják az itteni munkáltatók. A szakmában elhelyezkedőktől pedig nem elvárható hogy visszajöjjenek egy olyan, a fiatalok jövőjét semmibe néző országba, ahol a külföldi fizetésük töredékéért dolgozhatnak majd tovább egy fél vagy egész életen át.

BOLDOG SZÜLETÉSNAPOT! KETTŐSPONTDÉ

Boldog születésnapot! Boldog szüicsinapot! Boldogat! Isten éltesse!

Olvassuk tucatjával a különböző köszöntéseket minden évben a Facebook üzenő falainkon. Az már mellékes, ki volt az aki a számítógéptől fel is kelt és személyesen felköszöntött téged azon a napon, netán valami ajándékot is adott neked. Ha így folytatjuk, 80 évesen ki kell majd nyomtatnunk az üzenő falak köszöntéseit, hogy emlékezni tudjunk életünk felköszöntéseire.

Nem attól lesz boldog egy születésnap, hogy én megírom valakinek, hogy az boldog legyen, és attól sem, ha ezt sms-ben elküldöm. Egy szülinapot boldoggá kell tenni (még aznap), és ezt nem az ünnepelt fogja megtenni saját magának. Ha éppen hétköznapra esik, őszintén senkinek sincs már hétvégén szülinapi hangulata, még akkor sem, ha azt fogja színlelni, így valljuk be ez egy 1 napos ünnep. Én személy szerint azt is kipróbáltam, hogy a Facebook-ról kitöröltem a születésnapom dátumát, hát meg is tudtam számolni a két kezemen, hányan írtak nekem aznap.

Ha visszaállítanám pedig özönlenének a felköszöntések. Ez normális? De itt nem is ez a baj, nem várom el senkitől, hogy vegyen csak nekem egy papír naptárt és a körző hegyével külön vesse be ezt a dátumot, de azzal tisztában kell lennünk, hogy a Facebook

felköszöntések döntő többsége: kamu. Régebben ahhoz, hogy megünnepelhessük valakinek a születésnapját, el kellett kérni - meg kellett tudni annak dátumát, felírunk egy naptárba, azt egész évben nyomon követni, készülni rá, és valami méltó ajándékkal és épkézláb mondattal elé állni, nem pedig a Facebook figyelmeztető kérésére írni egy már a csapból is folyó mondatot, és végig ki Ctrl+c és v-zni az ismerősök üzenő falait vele. Mára már odáig jutottunk, hogy a születésnapot is lebutítottuk erre a két vagy három szavas sablonos felköszöntésre?

Akkor ezek után mi marad mégis a névnapnak? Egyáltalán mi az a névnap? És ha van névnap,

miért nincs keresztnévnap? A létezése előtt eléggé abszurd ötlet lehetett, mikor valaki először előhozakodott vele:

- Hé Tamáskám, osszuk már szét a keresztnéveket a naptárban, és akkor mindenkinek lenne egy napja, ami az ő napja lehetne!

- Há de Józsikám, és minek örülnék mi azon a napon komám?

- Nem tudom Tamás, de biztos jó buli lenne, vehetnénk egymásnak ajándékokat, versenyezhetnénk ki mondja a munkahelyen először a felkösöntést, ki az az áldott jó ember aki figyeli a névnapokat, és ki az a hanyag bunkó disznó aki nem, és így azt is felköszönthetnénk, akinek a születésnapjáról fogalmunk sincs hogy mikor van. Pár év múlva már meg se kérdezné senki az okát, csak ünnepelnének. Poénból csinálhatnánk olyat is, hogy bizonyos keresztnévekhez több dátum is szólna. Mondjuk a tiédhez! Megünnepelhetnénk mondjuk március 7-én, kicsit később mondjuk december 21-én, és mondjuk poénból december 29-én még egyszer. Ha szeretnéd akkor az összeset megünnepeljük!

- Te beteg vagy Józsi! De ha kapok ajándékot, megbeszéljük!

- Kapsz, kapsz, de maradjunk abban hogy csak az egyik nap, majd azt te döntöd el melyiken, de akkú' nagyot!

Én még emlékszem arra a tiszta gyermeki gondolatra, amikor szüleim mondták, hogy közeleg a névnapom, lesz mit ünnepelni..

Mivel még se a naptárt, se a számokat nem ismertem, kissé értetlenül néztem, miért kéne aznap bármit is ünnepelni, de ha már csokit és tortát kapok érte, nem bántam hát legyen, nem vagyok én semmi rossznak az elrontója. Nyilván mindenki örül annak ha ajándékot kap, de most őszintén, ezen kívül ti mit éreztetek névnapotok alkalmával? Mit kell aznap érezni, megünnepelni, mire szól a köszöntés? Nem beszélve arról, hogy mára a klasszikus névnap ajándék nem több és nem kevesebb lett mint egy nagy tábla Milka csokoládé, finoman ügyelve arra, hogy az illetőnek melyik a kedvenc ízesítése. Na pont ezért is kéne a jelentéktelen névnapokat elfelejtenünk, és a születésnapokat a nekik járó kellő tisztelettel megünnepelnünk.

Valljuk be őszintén, senkit nem tesznek boldoggá az sms-ben, üzenőfalon, csetablakban megjelenő köszöntések, a YouTube-ról bemásolt happy birthday-t éneklő minyonok, de még a megható cicás vagy kellően csöcsös köszöntős jpg képek sem. Ha számunkra ezek semmit nem jelentenek, miért adjuk ezt mégis a másik arcába? Ez az ünnep személyesség nélkül nem létezik, ezért ne is próbáljuk azt digitális formában megünnepelni.

ÁDÁM, ÉVA, ÉS A DÍNÓ

Néhány vallás igyekszik a tudomány álláspontját is integrálni a hitébe, ami a jó szándék ellenére sem igazán sikerül, ilyen például az ősrobbanás és az evolúció kérdése, mely 2014-ben vetődött fel Ferenc pápa által. A katolikus egyház feje az ősrobbanást a teremtésnek titulálta, és az evolúciót pedig az onnét való fejlődésnek. Sajnos konkrét példa híján továbbra sem értettem meg, hogy az akkor leteremtődött ember, és pl. a dínó azóta milyen evolúciós folyamatokon mentek keresztül. A kutatók leletekkel tudják bizonyítani, hogy léteztek dinoszauruszok, így ha a keresztény vallásban hinnék, azt kéne vallanom, hogy a dínók is a teremtéssel jöttek a világra? Azt nem tagadhatja le senki hogy nem léteztek, hiszen valódi őskori leletek állnak a rendelkezésünkre ennek alátámasztására. Így nyilván a teremtéssel születtek, tehát együtt az ember, megannyi állat, és a dínók is. De akkor hogy van az, hogy a dínó nem zabálta fel az akkor teremtett nála kisebb állatokat (amiből valljuk be azért nagyon sok létezik), mellettük pl. az embert is? Ilyen válogatós lett volna? Hát nem csoda hogy kihalt! Eddig sajnos akárhány keresztény vallásban hívőt kérdeztem, sajnos nem tudtak számomra érdemi választ adni, és maga a pápa is megjegyezte: a tudományos elméletek nem állnak ellentétben a vallással, viszont számos kérdést még mindig válasz nélkül hagynak. Az evolúció legszerényebb változata is ütközik a vallások többségével, bárhogyan is próbáljuk az egyiket a másikkal magyarázni, jobb ha a kettőt a jó szeműség ellenére nem keverjük és egymástól elválasztva, külön kezeljük.

ESTE 8 ÓRA, HÍREKET MONDUNK

Egyetemistaként még úgy tartottam, hogy egy felnőtt igenis legyen napi szinten tájékozott a világról, legyen felkészült az aktuális hírek ismeretében, és ezt úgy tudja elérni ha naponta minimum egyszer híreket olvas vagy hallgat. Amikor már elkezdtem dolgozni nagy meglepetésemre tapasztaltam, hogy az ott dolgozók még csak azt sem tudják mi történt a tegnapi hírekben, halvány fogalmuk sincs az őket aktuálisan érintő információkról, és úgy gondoltam ez egy szégyenteljes dolog.

Ma már máshogy gondolom.

Manapság már egyetlen hírportált sem olvasok, értsd ezt úgy hogy egy évben egyszer sem keresem fel őket, és egyetlen híreket nem hallgatok meg a televízióban, nehéz is lenne mert évek óta nincs is tévém. Ez persze nem azt jelenti hogy tájékozatlan vagyok, érdekes módon az engem érintő hírek így is mindig eljut hozzám.

Idővel azt tapasztaltam magamon hogyha (főként magyar) híreket olvasok akkor feszült, ingerlékeny és reményt vesztett lesz a lelki állapotom. A hírek 90%-a általában valamilyen negatívumról szól, a televízióban többségben bűnügyi híreket találunk, míg az internetes portálokon politikai híreket. Régen a bűnügyi híreknek a Kékfénycímű műsorban volt a helye, ha valakit érdekelt meghallgathatta ki-kit vert meg, fosztott ki, erőszakolt vagy gyilkolt meg. Ma ezt már a kereskedelmi csatornákon egy fél ország nézi, és sóhajt fel közben hogy „micsoda világban élünk”, majd mosolyogja el magát az azt követő utolsó állatkerti híren, miszerint kispanda született a budapesti állatkertben. Félórányi tömör fölösleges hírek ami semmit nem tesz hozzá az életünkhöz, aminek számunkra semmi haszna vagy következménye nincs, mínusz fél óra az életünkből minden nap, vagy aki rendszeresen fogyasztja az efféle műsorokat annak ez napi hosszú órákat jelent. A politikai hírek régebben egy újság mellékes részén volt található a „politika” rovat alatt, akit érdekelt pár bekezdésben elolvashatta azt. Ma ha felmegyünk egy (magyar) internetes portálra, a címlap és a vezető 10 hír témájának döntő többsége politikai polgárháborús uszítás. A jobb oldali portál azt írja meg a valóságból ami a jobb oldalnak kedvező hír, a baloldali azt ami a baloldalnak, a leírtak csak az igazság töredékét képezik, azt is

felületesen, eltorzítva, meghamisítva. A többi hírekkel mi a helyzet? Tényleg megéri az előbb felsoroltakon nap mint nap átvergődni magunkat hogy egy értelmes híreket találjunk? Vajon ha találunk is arra mennyi garancia van, hogy az hiteles forrásból származik és egyáltalán nincs manipulálva úgy mint az előbb felsoroltak? Ha van is ilyen hírek tegyük fel a kérdést, az mekkora hatással van az életünkre, megérte eljutni érte odáig és elolvasni? Kétlem. Nem azt ecsetelem hogy a tudatlanság jó dolog, de azt állítom, ha valami minket ténylegesen érint, ha nem is azonnal fogunk róla értesülni, de a legrosszabb esetben a gyakorlatban majd találkozni fogunk vele, a bőrünkön fogjuk tapasztalni. Felemelték a tejtermékek áfáját? Ha tényleg érint minket a boltok árcéduláin értesülni fogunk róla. Újraválasztották az amerikai elnököt? Valahol biztos el fog hozzánk jutni ha annyira fontos az a hír, a közbeszédben egyszer hallani fogunk róla, ha pedig nem, valószínű az az információ számunkra annyit is ér. Nem hiszem hogy órákat kéne töltenünk hírek hallgatásával vagy internetes portálok olvasásával hogy értesüljünk róla, japánban újabb földrengés volt, ha tényleg érdekel ez minket akkor következik a hírszerzés egy másik módja: rákeresünk. Rákeresünk pl az interneten a minket érdeklő témákra és kb. 5 másodperc múlva tudni fogjuk az eddig valaha bekövetkezett japán földrengések teljes listáját anélkül, hogy a fölösleges hírek százait elolvastuk volna és szétfrusztráltuk volna magunkat velük.

Úgy gondolom nem az számít információ szerzésnek ha rendszeresen híreket olvasunk, hanem az ha információra keresünk rá, arra ami minket éppen érdekel, érint, hatással van az életünkre.

FOTÓZOK, FOTÓZOL, FOTÓZIK

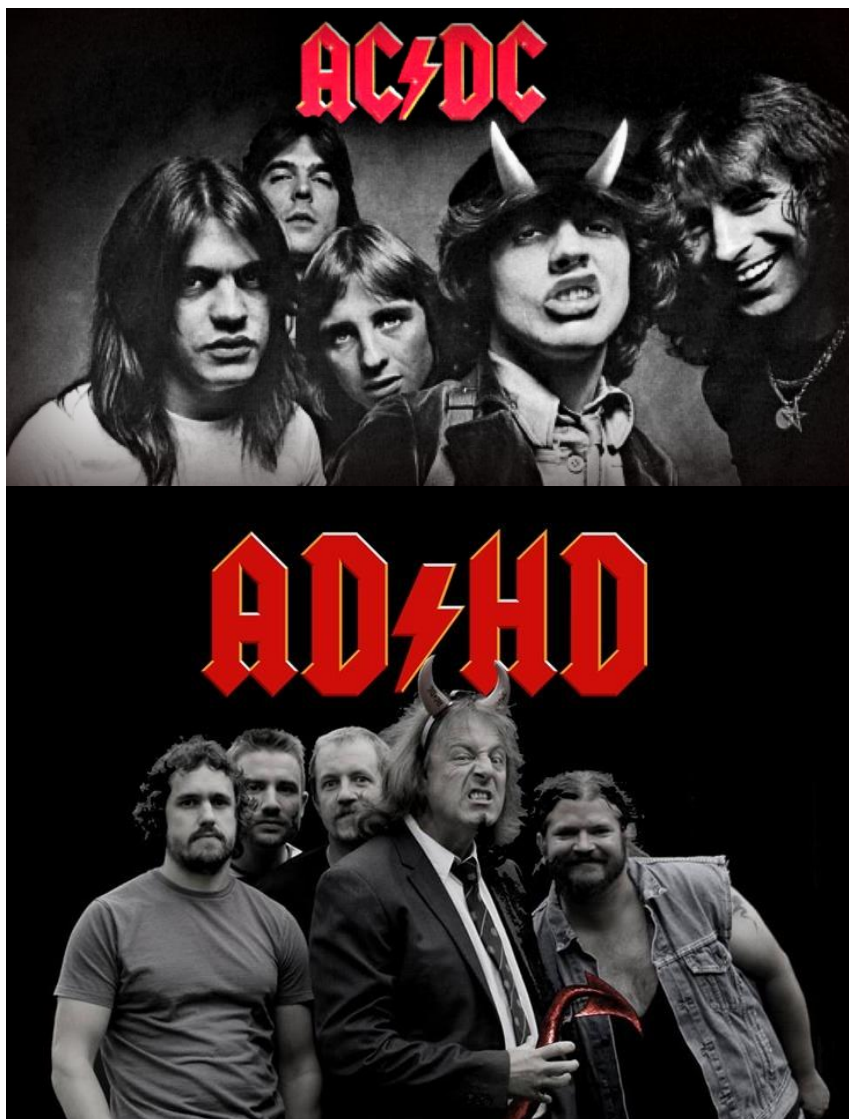

Fotózok, fotózol, fotózik. Gondolom te is fotózol, de én most nem a mobiltelefonnal való kattogtatásra gondoltam, hanem arra, amikor elindulsz a városban „profi” 12 megapixeles fényképezőgéppel, netán kimész a természetbe, és elkezded megörökíteni ami szembejön. Én személy szerint idővel egy bizonyos szinten csalódtam ebben a történetben. Miért fotózok én épületeket, madarakat, tájakat, naplementét, és nézem azt meg a laptopomon, hogy milyen szép, ha az minden nap előttem áll, csak maximum lusta vagyok azt megnézni vagy észrevenni? Nyilván vannak olyan esetek (nagyon is sok, és ezt hívjuk fotográfiának), amikor valami olyasmit sikerül megörökíteni, ami nem áll úgy minden nap, vagy egy konkrét koncepcióval indul el valaki és gyárt pl. egy borítót egy zenéhez. Ezt már fotózásnak hívják. De ezektől eltekintve idővel arra jutottam, hogy ennek az amatőr kattingatásnak semmi értelme, ha az említett szint alá tesszük a mércét. Akárcsak akkor, mikor a turisták fotózzák a várost, de úgy, hogy előbb fényképezik le az adott célpontot, minthogy azt egyáltalán megnézték volna a saját szemükkel. „Majd úgyis otthon visszanézem, most nem érek rá itt gyönyörködni, nem ezért jöttem”-gondolhatják biztosan. Miért kell ilyenkor a művelt értelmiségi turistát játszani, és magas tornyokat, régi épületeket, templomokat fotózni, ha valójában meg se nézi őket az illető? Mintha csak azért utazna el idáig, hogy lefotózza őket, majd egy ismerősének fellapozza az ott készült fotókat, és azt mondhatja, hogy én bejártam a várost minden zegzugát, becsületesen megnéztem minden látnivalót amit megírt a katalógus, hiszen nézd, itt van rá a bizonyíték.

És ha sikerült neki akár szép felhőket, egy naplementét, vagy egy szép tájat lekapnia, akár már fotósnak is kiálthatja magát (persze a maga kis naiv világában). Még nem is kell nagyon jó minőségű gép, ilyen képek elkészítésekor nem nagyon fog kritikus ellenszélbe botlani, hiszen valójában kevesen értenek e szakmához. Nem kevés viszont az ilyen Facebook-on

celebkedő „művész”, akinek a legnagyobb tehetsége, hogy felfedezte gépében a záradó funkciót, és már igazán profi módjára tudja lenyomni a SHOT gombot, sőt azt is megtanulta, hogy e gomb félig nyomva tartásával a fókuszálás fegyverét is a kezében tarthatja. Mint ahogy sok más területen, itt sincs kritika. Amint van egy jó pár megapixeles géped, könnyedén fotósnak álcázhatod magad, hiszen már a minőségugrással becsaphatod mások szemeit, így egy félre sikerült kattintással is 10x jobb képet fogsz tudni csinálni, mint bárki más. Azt tanácsolom, ha „tehetséges” akarsz lenni, és erre az egyik legegyszerűbb módszert keresed, vegyél egy rendes optikával rendelkező középszerű gépet, fényképezz vele felhőket, padokat, naplementéket, tájakat, dobj rájuk egy jól kinéző Instagram-os effektet, készíts ezeknek egy Facebook oldalt, melynek címe szigorúan a neved+photography legyen, és hívd meg rá minden ismerősödet. Amint megkapod a „hű nem is tudtam hogy te így tudsz fotózni” féle kommentek egyikét, egy sikeres celeb fotóművész útjának küszöbén érezheted magad.

HÁJVÉJ TU HEL TRIBUTE BANDA KERESTETIK

Ha zenekart szeretnél alapítani, de nincs saját szerzeményekre tehetséged, netán vannak saját számaid, de az a kutyát se érdekli, vagy csak ha gyorsan akarsz fals sikereket elérni, a legegyszerűbb módja céljaid elérésére, ha alapítasz egy tribute zenekart!

A recept egyszerű: nem kell hozzá más, csak egy már híres és befutott zenekar lekoppintása, kiknek a babérjain pár percre te is rock sztárrá válhatsz pl. a Dürer kert tribute estéinek színpadán, egy fél vagy egész órára.

A feltétel adott: olyan embereket keresünk, akik el tudják játszani xy zenekarnak ezt és ezt a számát. Ennyi.

Ha ez működik, és van bennetek némi affinitás, az első koncert alkalmával már közönségre találtok, ahol a kritérium csupán csak annyi, hogy egy normális szinten játszzátok el a dalokat,

és lehetőleg az eredeti zenekar színpadi mozgását, stílusát, hajviseletét is megfelelőképpen koppintsátok le. A zenekar nevét szigorúan vagy az eredeti név megcsavarásával, vagy valamelyik híres számuk nevével határozzátok meg!

(a logó és a betűtípus maradjon ugyanaz)

A próbák során már adott a társaság lehetősége, a koncertek alkalmával a közönség, a bulik hangulata, a "vissza-vissza" skandalások alkalmával a siker íze, a kérdés alkalmával, hogy van-e bandád, a nők kegyei. A viccet félretéve semmivel nem ér többet ez a teljesítmény, mint egy piaci félrematricázott sárga „Nintendo” kazettának, mely végül is nézhető és hallgatható is a maga kalóz minőségében, jóval olcsóbb is az eredetinel, de mégis messze nem éri el a NES (Nintendo Entertainment System) eredeti színvonalát. A legcikibb számomra amikor közönségként illetve rajongóként azt kell nézmem, a tribute banda tagjai a színpadon azon röhögcsélnék egymással, milyen egyszerű eljátszani xy dal gitárjátékát, vagy ha az énekes sutyiban folyamatosan a hangládára ragasztott (setlist-ként álcázott) papírokról olvassa a dalszöveget, vagy ha a szomorúbb dalokat ironikusan, kifigurázva adják elő a bandatagok.

Ha összeáll a banda és egyszer színpadra léptek, egy estére a markotokban lehet milyen egy már az utat kemény munka árán kitaposott együttes babérjain 5 perces sikert aratni, milyen egyszerű a képlet, ha egy olyan bandát akarsz alapítani, aminek az egyetlen feladata a koppintás, egy olyan bandát, ami egyszerűen csak, egy tribute banda.

Lélek.torrent

A lélekvándorlásban egy bizonyos módon hiszek, a most leírtak az én személyes jelenlegi véleményemet fogják kifejteni ebben a témában. Ha ennek okát indokolnom kéne, számomra erre nincs is jobb eset, mint amikor egy kómás állapot átvészélése után az illető pl. magyar állampolgár letétele hirtelen a semmiből elkezd folyékonyan tudni beszélni pl. franciául. Folyékonyan tud franciául beszélni, pedig azt az eddigi életében soha sem tanulta, akár eddig még egy szót sem tudott az adott nyelven. Számomra ez egyértelmű bizonyíték a lélekvándorlás valamiféle létezésére, és arról, hogy lehet valahol valamiféle egyéni adattár, ahol az (előző) életünkben megtanult és tapasztalt információk tárolásra kerülnek. Nem lehetnek már létező adatok, hiszen a világ nem a francia nyelvvel a birtokában született, azt az emberi elme hozta létre. Ha van ilyen adatbázis hol található? Nem tudjuk. Ha az ott tárolt adatokra nem tudunk visszaemlékezni miért archiválódnak, ki használja azt? Ötletünk sincs róla. Esetleg az ebből kinyert tapasztalatok építik tovább a világot, az evolúció része? Nem tudok rá választ adni.

A másik eset, amikor valaki vissza tud - vissza kezd emlékezni előző életére, itt és most meg tudja mondani, hogy Franciaországban lakott, ez volt a neve, amaz a lakóhelye, családja, munkahelye, stb., és felkeresve ezeket a régi adatokat, kiderül, hogy az adott személy anno igen is létezett.

Harmadik eset, amikor kórházi altatásos műtétekről tudnak beszámolni betegek, mintha kívülről nézték végig a saját műtétüket, holott végig letakart szemekkel altatás alatt voltak, mégis képesek elmondani mi történt velük a műtétben. Bár ebbe ha jobban belemennék nem a lélekvándorlást magyarázhatja, hanem csak egy esetleges lélek létezését.

Nem hiszek abban, hogy mindenkinek csak egy kártyát osztana az Úristen, hogy csak egy dobása lenne, hiszen ahogy látjuk a maga keretein belül szinte tökéletesen megtervezett a körülöttünk lévő világ, nem gondolom, hogy Isten úgy rendelkezett volna, hogy ha pl. egy kiscsibét nem sokkal születése után megenne egy róka, Isten indoka csak annyi lenne a csibe számára hogy sajnálom, szívás, de neked csak ennyi jutott. Az ember e témában még mindig csak a fizika szemszögéből látja a körülötte zajló eseményeket, így ha számára valami látható és műszerrel mérhető akkor az létezik, ha nem látható és a műszer nem mutatja akkor nem. Ahogy ősszel a falevél sem tűnik el az éterben, csak átalakulva avarként újra táplálja a földet, úgy ez a körforgási jelenség megannyi területen megfigyelhető és talán érvényes lehet ebben a témában is.

A halálból lélekként viszont ugyan ebbe a világba, ugyan azon egyénként ugyan akkor nincs visszaút. Az emberiség létezése óta rengetegen haltak már meg, mégsem volt és valószínű így nem is lesz egy lélek sem, aki a még élőknek valamilyen formában üzeni tudott volna, üzenetet tudott volna hagyni hogy mi van odaát. Ha lennének körülöttünk repkedő lelkek, akik mint a szellemvadász tévéműsorokban képesek lennének tárgyakat elmozdítani, biztos valamelyikük üzent volna már írásban szeretteinek vagy a tudomány számára, viszont ez a mai napig még egyszer sem történt meg. Ha pedig egy pár grammos tollbetét megemeléssel nem tudnak befolyást tenni életünkre, a klasszikus szellemjárós történetek valójában nem létezhetnek.

Halálunkkor minden eldől értelmes volt-e az életünk, megbántunk-e valamit? Ha valaki a halálán van és képes még az életéről egyáltalán elmélkedni a sok nyugtató, érzéstelenítő, tudatvesztő gyógyszerek hatása alatt, persze végigfuthatnak rajta ezek a gondolatok, de azt hiszem egy ilyen döntésnek nem lehet végleges formája. Ha egy író életcélja az volt, hogy híresek legyenek a művei, viszont úgy hal meg, hogy ez még az élete során nem következett be, beteljesületlen életcélokkal távozik el közülünk. Ez csak egy pillanatnyi döntés lehet, amit mi hozunk meg a birtokunkban lévő információk alapján, hiszen ha az író a halála után válik híressé, akkor elérte az ő saját kitűzött célját, de vajon lesz-e valaki aki őt később értesíteni fogja sikeréről, vagy eljut-e majd egyáltalán valaha hozzá ez az információ? És akkor hirtelen értelmessé vált az élete is? Ezért is gondolom úgy, hogy még élőként lehet egy egyéni pillanatnyi döntésünk az életünk sikerességéről vagy sikertelenségéről, viszont ez csak a mi pillanatnyi döntésünk, és egyáltalán nem biztos hogy a teljes valóságot tükrözi. A halálos ágyunkon hozhatunk egy ilyen döntést, de nem hiszem hogy egy ilyen az egész életünket pozitívan vagy negatívan értékelő döntésnek legitimitása lenne.

A tolvajok vajon életüket hogy értékelnék? Értelmes volt az életük, mert sok embert ki tudtak rabolni, vagy hirtelen egy jótékony szellő hatására megtérnének és rádöbbenének, hogy az egész életük értelmetlen és káros volt mások számára?

Fizikai téren már tudjuk, hogy nem tudunk maradandót alkotni. A piramisok állapota is folyamatosan romlik, nagy távlatokban igazán mindegy, hogy létre tudunk-e hozni valamit 200 vagy 4500 évre, egyszer úgyis meg fog semmisülni (pontosabban át fog alakulni), így sem a tárgyak, sem a személyiségünk nem örök és állandó. Utóbbi is csak azért ölti a jelenlegi formáját, mert anno egy meghatározott helyre, családba, környezetbe születtünk, ahol a minket ért hatások és történések alakítottak minket a mostanra kialakult személyiséggé. Ha máshova születtünk volna, más hatások érnének, biztosan más személyiségünk is lenne, tehát ez is oly módon változó mint a testünk, mely a halálunkkor már (szinte?) nem tartalmaz olyan sejtet amivel még a világra jött.

Úgy gondolom a hiedelmekkel ellentétben halálunk után szeretteink nem fognak minket odaát várni a túlvilágon. Ha lenne is egy ilyen túlvilág, óriási lenne a létszáma a valaha meghaltak lelkéből, és elég furcsa lenne ha utolsó földi kinézetükben és állapotukban várnának minket az ott lakók. Minden álmunk ellenére logikátlan lenne, hogy különböző életkorú, így eltérő szellemi szinten lévő rokonaink köszöntենek minket, akikkel akár már jó pár évtizede nem is beszélünk, nem is láttuk őket. Céltalan lenne még egy ugyanilyen életet élniük egy hasonló világban, így senki nem fog ránk várni sem 1 évet, sem 50 évet hogy újra találkozhasson

velünk.

Az én elképzelésem szerint aki most meghal, lelke hamarosan köztünk fog élni, viszont ez egy új testben fog bekövetkezni, egy fogantatás után, valahol a nagyvilágban. Ha birtokunkban lenne a tudomány egy ilyen ága is, esetleg képesek volnánk lehívni előző életünk információit, de e tudás nélkül csak pár ritka Isteni programhiba következtében tudunk valamilyen információból valamire következtetni, mint ahogy azt a mütőasztal és a nyelv példájában írtam.

Az életnek így hosszútávon nincs egy meghatározott értelme, mindenkinek éppen az az élet értelme, amit éppen akkor kitűz és fontosnak tart magának. Ugyanakkor a test múlandó, a személyiségünk csak a környezeti hatások által alakul ki és folyamatosan változik, míg a lélek örök lehet, mely egyik testből a másikba vándorolva újabb tapasztalatokat gyűjt össze hogy azt eltárolja egy egyéni adattárba, melybe a feltöltés a tapasztalások által folyamatos, a feltöltés pedig ismereteink hiányában nem ismert. Logikai úton azt esetleg ki tudjuk zárni hogy mi ésszerűtlen így nem létezhet, a fantáziánk pedig határtalan abban hogy azon elmélkedjünk mi igen.

A LEGERŐSEBB HUNGARIKUM – AZ ENERGIASZÍVÁS MŰVÉSZE

Magyarországon főleg az utóbbi évtizedben divat lett a számunkra idegen emberek rendszerinti ismétlődő megbántása, megsértése, kioktatása, megalázása, csúnyán ránézése, nem (vissza) köszönése.

A szokás valószínűleg azért nem apad alább, mert e hungarikum már apáról fiúra száll, hiszen egy fiatal gyerek kiskorában már bőven annyi frusztrációt összeszerez a felnőttektől, hogy ha azt nem adja vissza egyhamar környezetének, elég jelentős önbizalom hiánnyal indul neki a felnőtt világnak. A felnőtt lakosság pedig sajnos minden reggel úgy kel fel, hogy már tegnap valahol-valami teljesen idegen személy újra beszólt neki, vagy ha nem is tegnap de a múltkor még emlékszik rá hogy volt egy ilyen, így ez egy csodás nap arra hogy még mielőtt a mai adagját is megkapná az illető, az új vérszívót megelőzve ő is beszóljon valami teljesen ártatlan embernek akivel ma összehozza a jó Isten. A lehetőségek tárháza tele van jobbnál jobb lehetőségekkel:

kioktathatjuk a másikat a buszon, a szupermarketben, vásárlóként a pénztárost, pénztárosként a vásárlót, autóban ülve a másik autóst, bicikliként a gyalogost, gyalogosként a biciklist, bicikliként vagy gyalogosként az autóst, az internet előtt ülve posztíróként a kommentelőt, kommentelőként a posztíró, kommentelőként a kommentelőt, stb.

Mennyivel könnyebb lenne, ha a másik ember nem lenne ott, nem foglalná a helyünket a buszon vagy az autópályán, vagy végre felmondana a munkahelyen és a helyére kerülhetnék.

Ezzel a primitív felfogással esnek egymásnak nap mint nap olyan emberek, akiknek egyébként alpból az ég világon semmi bajuk sincs egymással, csak a mindennapi szituációkban eszközként felhasználva a másikat könnyebbíthetnek egyet a saját magánéleti sikertelenségükön.

A jelenségnek leginkább az energiaszívás a kulcsa. Ha nem is hiszünk a fogalomban, a következő példán át sajnos mindannyian átérezzük: ha kioktatunk valakit, beszélünk valakinek, és valahol talán még igazunk is van, mi nyertünk, nekünk dagad az egónk, és ha mi nyertünk, az általában elégedettséggel, felsőbb rendű érzéssel tölti el az emberek zömét, így a másik emberből kiharapott energiát aznap mi visszük tovább, míg az elszenvedett fél azt elveszíti és így azzal kevesebb, önbizalom hiányosabb, energia szegényebb lesz. A probléma a kialakult mentalitásból gyökerezik, ami azt sulykolja, ha eltiporsz embereket akkor sikeres és gazdag leszel, de ha ezzel az eszközzel nem élsz, akkor majd téged fognak anyagilag vagy éppen lelkileg kifosztani.

A folyamat 2018-ban sajnos nemhogy nem mutat csökkenő tendenciát, hanem évről évre rosszabbodik. Az ördögi kör sakkban tartja mind a két játékost amiből kiszállni annyit jelent, hogy élete végéig túrnie kell az őt általában alaptalanul ért vádakat, így az elkövetkezendő évekre vagy évtizedekre sajnos még biztosan elég energiaszívás jut négyzetméterenként minden egyes magyar állampolgárra.

AMIT A FELNÖTTEK NEM MONDTAK EL

Gyerekkorunkban nem egy felnőttől hallottuk már a következő hangzatos mondatot:

„Addig jó míg gyerek vagy, hidd el ezt nekem”.

Nem értettük, miért utálják a felnőttek a felnőtt kort, miközben állandóan pont az ellenkezőjét mondják, hogy „nőjünk fel”, és amúgy is „hát azok a mai fiatalok”.

Soha nem kaptunk egy értelmes választ sem, hogy miért is jó vagy rossz felnőttnek lenni, ezek az információk nem igen hangoztak el pedig nagy segítségünkre lettek volna, ha előre tudjuk, hogy pl. a felhőtlen nyári szüneteket milyen felnőtt átdolgozott nyári hónapok váltják majd fel egyszer.

Egy gyereknek általában esze ágába sincs felnőni, hiszen látja, hogy szülei milyen sablonos hazugságokkal teli világban élnek, és ebből köszöni szépen de nem kér. Ha egy kisgyereknek elmondjuk, hogy a testvére egyszer majd fel fog nőni, családjá, gyerekei lesznek, munkába fog járni, kb. mindig elsírja magát, tudom, mert én is ezt tettem. A felnőttek felnőtt korukra sajnos bőven összegyűjtenek annyi csalódást és hazugságot, hogy már többé ne gyerekként éljenek, hanem megkomolyodott, mindenbe beletörődött felnőttként. Pedig a felnőtté válás nem az életkedv elvesztését kéne hogy jelentse. Végre „mindenük” megvan, végeztek az iskolákkal, van saját házuk, családjuk, gyerekeik, munkájuk, elérték azt a sok-sok célt, amiért egy életen át ostromolták magukat, viszont a cél szalagját átszakítva mégsem olyan boldogok, mint akár csak a saját gyerekeik, kinek most a legnagyobb dolog a világon a szülei, a testvére, a barátai, és a kismackója. Felnőttként igenis visszasírjuk a gyerekkorunkat, ezért is olyan jó

buli részt venni a gyerkőc iskolai világában, hiszen ilyenkor az iskolai események, a rég tanultak vagy meg nem tanultak felidézésével kicsit mi is újraélhetjük a régi gyerekkorunkat. Az évek során lassan feledésbe merülnek a régi jó barátok, akikre már soha sincs idő, akik a kifogások millió halmazában már soha nem érnek rá találkozni egymással, vagy egyszerűen már rég külföldön élnek amerikai álom életünket. Ha ez bekövetkezik, egyetlen egy támaszpontunk marad csak a világon, mégpedig a családjuk. Ha ez tönkremenne, száműzhetjük magunkat egy újabb szingli életbe, és próbálkozhatunk mindent újrakezdeni, vagy beletörödni, hogy nekünk csak ennyi jutott. Érdekes gondolat, hogy ha a régi „jó

barátok” már nagyba tesznek a fejünkre, mennyivel vannak tőlük lemaradva az újak. Az utóbbiak nem annyira ismerik a múltunkat, viszont remekül ismerik az aktuális éniüket, az előbbiek pedig ismerik a múltunkat, de mivel már rég nem óhajtanak velünk kapcsolatot tartani, így nem ismerik az aktuális életünket. Nem titok, hogy az évek során mások és mi is változunk, így a 25-ös 30-as éveket átlépve sem kéne elásni a lehetőségét attól, hogy új arcokkal barátkozzunk össze. Ez pedig az, amit a felnőttek többsége sajnos nem mond ki, és nem is gyakorol olyan nagyon sűrűn. A gyerekből az évek alatt felnőtté cseperedő személy lassan de biztosan belátja, a világon érdemben nem igazán tud változtatni, legfeljebb a saját kis küldetését tudja benne elvégezni. A gyermekként elgondolt hiú ábrándok szétfoszlanak, a lázadás beletörődéssé változik, a mókuserék pedig garantálja a lelkesedés és a személyiség bedarálását, és a harmincas éveinkre oda juttat minket, hogy már mi is csak egy kávé szeretnénk kérni, más dolgunk nincs se a minket körbevevő világgal, se önmagunkkal. Amíg ezek az idők nem jönnek el, az ellentmondások helyett nem ártana őszinte lenni a gyerekekkel, és elmondani neki miért jó, és miért rossz felnőttnek lenni, nem pedig egy fél életen át etetni a hallgatásunkkal, majd felnőtt korában azt mondani:
igazából addig volt jó fiacskám, míg te is gyerek voltál!

FORRÁS

- a képek forrása: AZ INTERNET
- minden más az én tollam szüleménye

JEGYZETEK

ide jegyzetelhetsz, amit tudom soha nem szoktál, de jut még elég esőerdő erre a pár oldalra is